

Paulus auf der Fahrt nach Rom

¹Als es aber beschlossen war, dass wir nach Italien fahren sollten, übergaben sie Paulus und einige andere Gefangene dem Hauptmann mit Namen Julius, von der "Augustus" Abteilung.²Wir bestiegen aber ein adramyttisches Schiff, das die Orte entlang der Küste von Asien anlaufen sollte, und fuhren ab; und mit uns war Aristarchus, ein Mazedonier aus Thessalonich.³Und am nächsten Tag kamen wir in Sidon an; und Julius verhielt sich freundlich gegenüber Paulus, und erlaubte ihm, zu seinen Freunden zu gehen, um sich verpflegen zu lassen.⁴Und von da stießen wir ab und segelten unterhalb Zypern hin, weil uns die Winde entgegen waren,⁵und fuhren über das Meer an Zilizien und Pamphylien vorbei und kamen nach Myra in Lyzien.⁶Und dort fand der Hauptmann ein Schiff aus Alexandrien, das nach Italien ging, und ließ uns darauf übersteigen.⁷Da wir aber viele Tage lang nur langsam vorankamen und mit Mühe auf die Höhe von Knidus gelangten, denn der Wind wehrte uns, segelten wir unterhalb Kreta bis auf die Höhe von Salmone.⁸Und als wir mit Mühe vorbeizogen, da kamen wir an eine Stätte, die heißt „Guthafen“, nahe dabei lag die Stadt Lasäa.

⁹Da nun viel Zeit vergangen war und die Schifffahrt nunmehr gefährlich wurde, weil auch die Fastenzeit schon vorüber war, ermahnte sie Paulus¹⁰und sprach zu ihnen: Liebe Männer, ich sehe, dass diese Schifffahrt nur mit Leid und großem Schaden vor sich gehen wird, nicht allein für die Ladung und das Schiff, sondern

الرَّسُولُ بُولُسُ يَجْرُ إِلَى رُومَا

¹فَلَمَّا اسْتَقَرَّ الرَّأْيُ أَنْ تُسَافِرَ فِي الْبَحْرِ إِلَى إِبْطَالِيَا سَلَّمُوا بُولُسَ وَأَسْرَى آخَرِينَ إِلَى قَائِدٍ مَعَهُ مِنْ كَتَيْبَةِ أَوْغُسْتُسَ، اسْمُهُ يُولْيُوسُ.² فَصَعِدْنَا إِلَى سَفِينَةٍ أَدْرَامِيْتِيَّةٍ وَأَفْلَعْنَا مُرْمِعِينَ أَنْ نُسَافِرَ مَارِّينَ بِالْمَوَاضِعِ الَّتِي فِي أَسِيَا. وَكَانَ مَعَنَا أَرِسْتَرُخُسُ، رَجُلٌ مَكِدُونِيٌّ مِنْ تَسَالُونِيكِي.³ وَفِي الْيَوْمِ الْآخِرِ أَقْبَلْنَا إِلَى صَيْدَاءَ فَعَامَلَ يُولْيُوسُ بُولُسَ بِالرَّفْقِ وَأَذِنَ أَنْ يَذْهَبَ إِلَى أَصْدِقَائِهِ لِيَحْضُلَ عَلَى عِنَابَةِ مِنْهُمْ.⁴ ثُمَّ أَفْلَعْنَا مِنْ هُنَاكَ وَسَافَرْنَا فِي الْبَحْرِ مِنْ تَحْتِ فَيْبُوسَ لِأَنَّ الرِّيحَ كَانَتْ مُضَادَّةً.⁵ وَبَعْدَ مَا عَبَرْنَا الْبَحْرَ الَّذِي بِيَجَانِبِ كَيْلِيكِيَّةَ وَبَغِيَلِيَّةَ تَرَلْنَا إِلَى مِيرَالِيكِيَّةَ. قَادُوا وَحَدَّ قَائِدُ الْمِئَةِ هُنَاكَ سَفِينَةً إِسْكَندَرِيَّةً مُسَافِرَةً إِلَى إِبْطَالِيَا أَدْخَلْنَا فِيهَا.⁷ وَلَمَّا كُنَّا نَسَافِرُ رُؤَيْدًا أَيَّامًا كَثِيرَةً وَبِالْجَهْدِ صِرْنَا بِقُرْبِ كَيْبُدَسَ وَلَمْ نُصَلِّ الرِّيحَ أَكْثَرَ سَافَرْنَا مِنْ تَحْتِ كَرِبَتِ بَيْتْرِبِ سَلْمُونِي.⁸ وَلَمَّا تَجَاوَزْنَاهَا بِالْجَهْدِ جِئْنَا إِلَى مَكَانٍ يُقَالُ لَهُ: الْمَوَانِي الْحَسَنَةُ، الَّتِي يُقْرَبُهَا مَدِينَةُ لَسَائِيَّةَ.⁹ وَلَمَّا مَضَى رَمَانٌ طَوِيلٌ وَصَارَ السَّفَرُ فِي الْبَحْرِ حَاطِرًا إِذْ كَانَ الصَّوْمُ أَيْضًا قَدْ مَضَى جَعَلَ بُولُسُ يُبْذِرُهُمْ¹⁰ قَائِلًا: أَيُّهَا الرِّجَالُ، أَنَا أَرَى أَنَّ هَذَا السَّفَرَ عَيْبٌ أَنْ يَكُونَ بِصُرِّ وَخَسَارَةٍ كَثِيرَةٍ لَيْسَ لِلشَّخْنِ وَالسَّفِينَةِ قَطُّ بَلٍ لِأَنْفُسِنَا أَيْضًا.¹¹ وَلَكِنْ كَأَنَّ قَائِدَ الْمِئَةِ يَسْقَادُ إِلَى رُبَانِ السَّفِينَةِ وَإِلَى صَاحِبَيْهَا أَكْثَرَ مِمَّا إِلَيَّ قَوْلُ بُولُسَ،¹² وَإِلَّا مَوْقِعَ الْبَيْتِ لَمْ يَكُنْ صَالِحًا لِلْمَسْتَبِيِّ اسْتَقَرَّ رَأْيُ أَكْثَرِهِمْ أَنْ يُفْلِعُوا مِنْ هُنَاكَ أَيْضًا عَسَى أَنْ يُمَكِّنَهُمُ الْإِقْبَالُ إِلَى فَيْبُكَسَ لَيْسْتُوا فِيهَا، وَهِيَ مَيْتَا فِي كَرِبَتِ تَنْطُرُ نَحْوَ الْجَنُوبِ وَالشَّمَالِ الْعَرَبِيِّينَ.¹³ فَلَمَّا تَسَمَّتْ رِيحٌ جَنُوبٌ طَلُّوا أَنَّهُمْ قَدْ مَلَكُوا مَقْصَدَهُمْ فَرَفَعُوا الْمِرْسَاةَ وَطَفِقُوا يَتَجَاوَزُونَ كَرِبَتِ عَلَى أَكْثَرِ قُرْبٍ.

العاصفة تخطف السفينة

¹⁴وَلَكِنْ بَعْدَ قَلِيلٍ هَاجَتْ عَلَيْهَا رِيحٌ رَوْبَعِيَّةٌ، يُقَالُ لَهَا أَوْرُوكَلِيدُونُ.¹⁵ فَلَمَّا حُطِفَتِ السَّفِينَةُ وَلَمْ يُمَكِّنْهَا أَنْ تُقَابِلَ الرِّيحَ سَلَّمْنَا قَصْرًا نُحْمَلُ.¹⁶ فَجَرَرْنَا تَحْتِ جَزِيرَةٍ، يُقَالُ لَهَا كَلُودِي، وَبِالْجَهْدِ قَدَرْنَا أَنْ تَمْلِكَ الْقَارِبَ.¹⁷ وَلَمَّا رَفَعُوهُ طَفِقُوا يَسْتَعْمِلُونَ مَعَوَاتٍ حَارِمِينَ السَّفِينَةَ، وَإِذْ كَانُوا حَافِينَ أَنْ يَفْعُوا فِي السِّيْرَتِ أَنْزَلُوا الْقُلُوعَ وَهَكَذَا كَانُوا يُحْمَلُونَ.¹⁸ وَإِذْ كُنَّا فِي تَوِّءٍ عَنِيفٍ جَعَلُوا

auch für unser Leben.¹¹ Aber der Hauptmann glaubte dem Steuermann und dem Schiffsherrn mehr als dem, was Paulus sagte.¹² Und da der Hafen zum Überwintern ungeeignet war, bestanden die meisten von ihnen auf dem Plan, von dort weiterzufahren und zu versuchen, ob sie zum Überwintern Phönix erreichen könnten, ein Hafen auf Kreta, der gegen Südwest und Nordwest ausgerichtet ist.

Der Seesturm und Schiffbruch

¹³ Als aber der Südwind wehte, meinten sie, ihr Vorhaben ausführen zu können, und lichteten die Anker und fuhren nahe an Kreta entlang.¹⁴ Doch kurz darauf erhob sich von der Insel her ein Orkan, den man Eurakylon nennt.¹⁵ Und als das Schiff ergriffen wurde und nicht mehr gegen den Wind ausgerichtet werden konnte, gaben wir auf und ließen uns so treiben.¹⁶ Wir fuhren aber an einer Insel vorbei, die Kauda heißt; da konnten wir nur mit Mühe das Beiboot ergreifen.¹⁷ Sie zogen es herauf und benützten die Seile, um das Schiff zu umspannen; da sie fürchteten, in die Syrte zu geraten, ließen sie den Treibanker herunter und trieben dahin.¹⁸ Und da wir großes Unwetter erlitten, warfen sie am nächsten Tag Ladung ab.¹⁹ Und am dritten Tag warfen sie mit eigenen Händen die Schiffsausrüstung hinaus.²⁰ Da aber viele Tage weder Sonne noch Sterne schienen und ein gewaltiges Unwetter uns bedrängte, war all unsere Hoffnung auf Rettung dahin.

²¹ Und als man lange nicht gegessen hatte, trat Paulus mitten unter sie und sprach: Liebe Männer, man hätte mir gehorchen sollen und nicht von Kreta aufbrechen, da

بَعْرُغُونَ فِي الْعَدَى. ¹⁹ وَفِي الْيَوْمِ الثَّلَاثِ رَمَيْنَا بِأَيْدِينَا آتَاتِ السَّفِينَةِ. ²⁰ وَإِذْ لَمْ تَكُنِ الشَّمْسُ وَلَا النُّجُومُ تَطْهَرُ أَيَّامًا كَثِيرَةً وَأَسْتَدُّ عَلَيْنَا تَوَهُ لَيْسَ يَقِيلُ اشْتَرَعُ أَحْيَرًا كُلَّ رَجَاءٍ فِي تَحَانِنَا.

²¹ فَلَمَّا حَصَلَ صَوْمٌ كَثِيرٌ جَبْتِيذٌ وَقَفَ بُولْسُ فِي وَسْطِهِمْ وَقَالَ: كَانَ يَنْبَغِي، أَيُّهَا الرِّجَالُ، أَنْ تُدْعِنُوا لِي وَلَا تُفْلِعُوا مِنْ كَرِيهٍ فَتَسْلُمُوا مِنْ هَذَا الصَّرْرِ وَالْحَسَارَةِ. ²² وَالآنَ أُذِرْكُمْ أَنْ تُسْرُوا لِأَنَّهُ لَا تَكُونُ حَسَارَةُ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ مِنْكُمْ إِلَّا السَّفِينَةَ. ²³ لِأَنَّهُ وَقَفَ بِي هَذِهِ اللَّيْلَةَ مَلَكَ الْإِلَهِي الَّذِي آتَا لَهُ وَالَّذِي أَعْبُدُهُ ²⁴ قَائِلًا: لَا تَخَفْ، يَا بُولْسُ، يَتَّبِعِي لَكَ أَنْ تَقِفَ أَمَامَ قَيْصَرٍ، وَهُوَ قَدْ وَهَبَكَ لِلَّهِ جَمِيعَ الْمَسَافِرِينَ مَعَكَ. ²⁵ لِذَلِكَ سُرُوا، أَيُّهَا الرِّجَالُ، لِأَنِّي أَوْمِنُ بِاللَّهِ أَنَّهُ يَكُونُ هَكَذَا كَمَا قِيلَ لِي. ²⁶ وَلَكِنْ لَا بُدَّ أَنْ تَبْعَ عَلَى جَزِيرَةٍ.

²⁷ فَلَمَّا كَانَتِ اللَّيْلَةُ الرَّابِعَةَ عَشْرَةَ وَتَحْنُ نُحْمَلُ تَائِهِينَ فِي بَحْرٍ أَدْرِيَا طَنْ التَّوَيْبَةَ تَحَوَّ نِصْفِ اللَّيْلِ أَنَّهُمْ أَفْتَرَبُوا إِلَى بَرٍّ، ²⁸ فَقَاسُوا وَوَجَدُوا عِشْرِينَ قَامَةً، وَلَمَّا مَصَّوْا قَلِيلًا قَاسُوا أَيْضًا فَوَجَدُوا حَمْسَ عَشْرَةَ قَامَةً. ²⁹ وَإِذْ كَانُوا يَخَافُونَ أَنْ يَقَعُوا عَلَى مَوَاصِعَ صَعْبَةٍ رَمَوْا مِنَ الْمَوْحَرِّ أَرْبَعَ مَرَّاسٍ وَكَانُوا يَطْلُبُونَ أَنْ يَصِيرَ النَّهَارُ. ³⁰ وَلَمَّا كَانَ التَّوَيْبَةُ يَطْلُبُونَ أَنْ يَهْرَبُوا مِنَ السَّفِينَةِ وَأَنْزَلُوا الْقَارِبَ إِلَى الْبَحْرِ يِعْلَةُ أَنَّهُمْ مُزْمِعُونَ أَنْ يَمْدُّوا مَرَّاسِي مِنَ الْمُقَدِّمِ، ³¹ قَالَ بُولْسُ لِقَائِدِ الْمَيْتَةِ وَالْعَسْكَرِ: إِنْ لَمْ يَبْقَ هَوْلَاءِ فِي السَّفِينَةِ فَانْتُمْ لَا تَقْدِرُونَ أَنْ تَنْجُوا. ³² جَبْتِيذٌ قَطَعَ الْعَسْكَرُ جِبَالَ الْقَارِبِ وَتَرَكَوهُ يَسْفُطُ. ³³ وَحَتَّى قَارَبَ أَنْ يَصِيرَ النَّهَارُ كَانَ بُولْسُ يَطْلُبُ إِلَى الْجَمِيعِ أَنْ يَتَّوَلَوْا طَعَامًا قَائِلًا: هَذَا هُوَ الْيَوْمُ الرَّابِعُ عَشَرَ وَأَنْتُمْ مُسْتَطِرُونَ لَا تَرَالُونَ صَائِمِينَ وَلَمْ تَأْخُذُوا سَبِيًا. ³⁴ لِذَلِكَ أَلْتَمِسُ مِنْكُمْ أَنْ تَتَّوَلَوْا طَعَامًا لِأَنَّ هَذَا يَكُونُ مُفِيدًا لِنَجَاتِكُمْ لِأَنَّهُ لَا تَسْفُطُ سَعْرَةٌ مِنْ رَأْسٍ وَاحِدٍ مِنْكُمْ. ³⁵ وَلَمَّا قَالِ هَذَا أَخَذَ جُبْزًا وَسَكَرَ اللَّهُ أَمَامَ الْجَمِيعِ وَكَسَّرَ وَابْتَدَأَ بِأَكْلِهِ. ³⁶ فَصَارَ الْجَمِيعُ مَسْرُورِينَ وَأَخَذُوا هُمْ أَيْضًا طَعَامًا. ³⁷ وَكُنَّا فِي السَّفِينَةِ جَمِيعُ الْأَنْفُسِ مَتَّبِينَ وَبَسِيَّةً وَسَبْعِينَ.

³⁸ وَلَمَّا سَبِعُوا مِنَ الطَّعَامِ طَفِقُوا يَخْفُونَ السَّفِينَةَ طَارِحِينَ الْجَنْطَةَ فِي الْبَحْرِ. ³⁹ وَلَمَّا صَارَ النَّهَارُ لَمْ يَكُونُوا يِعْرِفُونَ الْأَرْضَ وَلَكِنَّهُمْ أَبْصَرُوا خَلِيجًا لَهُ سَاطِئٌ فَاجْتَمَعُوا أَنْ يَدْفَعُوا إِلَيْهِ السَّفِينَةَ إِنْ أَمَكْتَهُمْ. ⁴⁰ فَلَمَّا

wäre uns dieses Leid und dieser Schaden erspart geblieben.²² Doch nun ermahne ich euch, dass ihr unverzagt seid; denn keiner von euch wird umkommen, nur das Schiff.²³ Denn diese Nacht trat zu mir der Engel Gottes, dem ich diene,²⁴ und sprach: Fürchte dich nicht, Paulus! Du musst vor den Kaiser gestellt werden; und siehe, Gott hat dir alle geschenkt, die mit dir reisen.²⁵ Darum, liebe Männer, seid unverzagt; denn ich glaube Gott, es wird so geschehen, wie mir gesagt ist.²⁶ Wir müssen aber auf eine Insel aufsetzen.

²⁷ Als aber die vierzehnte Nacht kam, seit wir in der Adria trieben, wähten die Schiffsleute um Mitternacht, sie kämen an ein Land.²⁸ Und sie warfen das Senkblei aus und fanden es zwanzig Faden tief; und ein wenig weiter loteten sie abermals und fanden es fünfzehn Faden tief.²⁹ Da fürchteten sie, wir würden auf felsige Orte stoßen, und warfen hinten vom Schiff vier Anker aus und wünschten, dass es Tag würde.³⁰ Als aber die Schiffsleute versuchten vom Schiff zu fliehen, ließen sie das Beiboot herunter in das Meer und gaben vor, sie wollten auch vorne die Anker herunterlassen;³¹ da sprach Paulus zu dem Hauptmann und zu den Soldaten: Wenn diese nicht auf dem Schiff bleiben, könnt ihr nicht gerettet werden.³² Da hieben die Soldaten die Taue des Beiboots ab und ließen es fallen.³³ Und als es anfang hell zu werden, ermahnte Paulus sie alle, Speise zu sich zu nehmen, und sprach: Es ist heute der vierzehnte Tag, dass ihr gewartet und ohne Speise geblieben seid und habt nichts zu euch genommen.³⁴ Darum ermahne ich euch,

تَرَعُوا الْمَرَاسِي تَارِكِينَ إِبَّاهَا فِي الْبَحْرِ وَخَلُّوا رُطْبًا
الدَّقَّةَ أَيْضًا رَفَعُوا قَلْعًا لِلرَّيْحِ الْهَابَةِ وَأَقْبَلُوا إِلَى
السَّاطِي. ⁴¹ وَإِذْ وَقَعُوا عَلَى مَوْضِعٍ بَيْنَ بَحْرَيْنِ سَطَطُوا
السَّفِينَةَ فَازْتَكَّرَ الْمُقَدَّمُ وَلَيْتَ لَا يَتَحَرَّكُ، وَأَمَّا الْمُؤَخَّرُ
فَكَانَ يَنْحَلُّ مِنْ غُنْفِ الْأَمْوَاجِ. ⁴² فَكَانَ رَأْيُ الْعَسْكَرِ أَنْ
يَقْتُلُوا الْأَسْرَى لِيَلَّا يَسْبَحَ أَحَدٌ مِنْهُمْ فَيَهْرَبَ. ⁴³ وَلَكِنَّ قَائِدَ
الْمَيْمَةِ إِذْ كَانَ يُرِيدُ أَنْ يُخَلِّصَ بُولَسَ مَتَعَهُمْ مِنْ هَذَا
الرَّأْيِ وَأَمَرَ أَنَّ الْقَادِرِينَ عَلَى السَّبَّاحَةِ يَرْمُونَ أَنْفُسَهُمْ
أَوَّلًا فَيَخْرُجُونَ إِلَى الْبَرِّ، ⁴⁴ وَالْبَاقِينَ بَعْضُهُمْ عَلَى الْوِجِ
وَبَعْضُهُمْ عَلَى قِطْعٍ مِنَ السَّفِينَةِ، فَهَكَذَا حَدَّثَ أَنَّ
الْجَمِيعَ تَجَا إِلَى الْبَرِّ.

etwas zu essen, denn das dient zu eurer Rettung; denn es wird keinem von euch ein Haar vom Haupt fallen.³⁵ Und als er das gesagt hatte, nahm er das Brot, dankte Gott vor ihnen allen und brach's und fing an zu essen.³⁶ Da wurden sie alle guten Mutes und nahmen auch Speise zu sich.³⁷ Wir waren aber alle zusammen auf dem Schiff zweihundertsechundsiebzig Seelen.³⁸ Und nachdem sie satt geworden waren, erleichterten sie das Schiff und warfen das Getreide in das Meer.

³⁹Als es aber Tag wurde, kannten sie das Land nicht; einer Bucht aber wurden sie gewahr, die hatte ein Sandufer; dahin wollten sie das Schiff treiben lassen, wenn es möglich wäre.⁴⁰ Und sie hieben die Anker ab und ließen sie im Meer, lösten zugleich die Taue des Steuerruders und richteten das Segel nach dem Wind und hielten auf das Ufer zu.⁴¹ Und als sie auf eine Landzunge gerieten, ließen sie das Schiff auflaufen, und das Vorderschiff bohrte sich ein und saß fest; aber das Hinterschiff zerbrach unter der Gewalt der Wellen.⁴² Die Soldaten aber hatten vor, die Gefangenen zu töten, damit niemand fortschwimmen und entfliehen kann.⁴³ Aber der Hauptmann wollte Paulus erhalten und wehrte ihrem Vorhaben und ließ die, die schwimmen konnten, zuerst ins Meer springen und sich ans Land retten,⁴⁴ die andern aber einige auf Brettern, andere auf dem, was noch vom Schiff war. Und so geschah es, dass sie alle gerettet ans Land kamen.